

DE LEEGTE VOORBIJ

door

SJAK JANSSEN

Eerste druk, juli 2020

©Sjak Janssen

ISBN E-BOEK: 978-94-6217-367-5

ISBN LUISTERBOEK: 978-94-6217-368-2

Uitgever: ClusterEffect, Prinsenbeek, The Netherlands

Niets uit deze uitgave mag vereenvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke andere wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

*If you are travelling
Through the north country fair
Where the wind is heavy
Cross the border line
Remember me,
To the one who lives there.*

(Bob Dylan)

Proloog

Doe het maar gewoon. Duik maar eens in het lastige deel van je leven en probeer er een uniek verhaal van te maken. Met die gedachte ben ik gaan schrijven. Het heeft me ook ontzettend geholpen om weer mezelf te kunnen zijn. Want door een fatale fietsval, jaren geleden, kwam ik in een werkelijkheid die de mijne niet is, die ik niet ken, hoe zoekend en speurend ik ook rondkijk. Ik weet het dan nog niet, maar het zal een eerste stap zijn naar een radicale verandering in mijn leven. Ik ben toen getroffen door een klap waarvan ik nooit helemaal hersteld ben. De gevolgen daarvan zie ik pas veel later. Het is ook niet makkelijk dat allemaal precies uit te leggen. Misschien is het ook niet uit te leggen. Alles wat er is om mezelf opnieuw in de kaart te brengen, komt uit het niets. Het klinkt misschien als een waanzinnig, gruwelijk verhaal en dat is het ook.

Door een verstikkend tekort aan bewustzijn, gevoel en concentratievermogen, was ik lang het middelpunt van een wereld vol met hulp. Met hulp van anderen bouwde ik zo langzaam een nieuw bestaan op. In “De leegte voorbij” vertel ik over deze zware strijd over fysiek herstel. In alles wat ik deed, was ik afhankelijk van andere mensen. Het maakt het te ingewikkeld al die personen apart te omschrijven. Om het voor de lezer begrijpend te maken, heb ik verschillende personages

samengevoegd tot één persoon. Dat is wel de belangrijkste reden waarom ik fictieve namen gebruik in het verhaal. Maar het gaf me ook de vrijheid de struikelblokken en valkuilen uit mijn leven op te schrijven zoals ik het wilde opschrijven. Zodoende kon ik al schrijvend dicht bij mezelf blijven en hoefde de realiteit zich niet aan te passen. Veel mensen zullen dan ook vaak iets van herkenning ontdekken.

Nu alles is opgeschreven, kan ik het verleden alleen laten. De cirkel is gesloten. Eindelijk toont zich die merkwaardige opluchting te weten dat het echt afgelopen is. Het was een lange weg, zover te komen. Noem het doorzettingsvermogen, nuchterheid, verbijstering, noem het wat je wilt, het doet er niet toe. Ik sta weer op de plaats waar ik wil staan.

0

Voorovergebogen haal ik de bidon uit de houder en zet die aan mijn mond. Ik snak zo naar water. Ik zou een heel fust leeg kunnen drinken. Maar er zit niets meer in, verdikkeme. Ik haal diep adem en stoot die als een windvlaag weer uit. De bidon verdwijnt in de houder. De verzengende hitte vult mijn neusgaten. Het is te warm om nog een tandje bij te schakelen. Trap voor trap gaat het. En dan ... enkele kilometers verderop ... Het fietsstuur slaat om ... De racefiets gaat over-kop ... en er klinkt gekletter. Ik vlieg over het stuur heen en stuiter met mijn hoofd tegen de grond. Met volle teugen adem ik de geur in van heet beton. Het leven spat uiteen in duizenden stukken. Alles is roerloos. Bewegingloos. Alleen het voorwiel draait nog wat na.

Als het leven in de verte verdwijnt, word ik een ongewone stilte gewaar. De kleur van mijn gezicht trekt wit weg. Een slotakkoord zet in en een vage glimp van het verleden trekt in een absolute leegte voorbij. Dan wordt het doodstil en aardedonker en zak ik weg in een diepe kuil. De klok staat stil en het begint te regenen.

-1

Ik trap, ik ga omhoog. Ik trap, ik ga omlaag. Het lijkt alsof de hele wereld beweegt en ik in een ruimte van stilte woon. Ik val. Het moet in de hemel zijn. Het asfalt is kokend heet en zacht. Ik zak weg. Ik verzink. Niets bestaat meer. Geen ik. Geen geluid. Geen pijn. Geen gevoel. Alleen nog maar zweven in een luchtledige atmosfeer.

Op het nachtkastje, naast het bed, staat een cd-speler. De muzikale klanken dringen naar binnen. Het geluid sterft in de oren. De klokken luiden. In de lucht hangt de geur van het heilig oliesel. Er is niets, helemaal niets, dat er op wijst dat ik leef.